

ב"ה, טבת תשפ"ב

תלמידים ובוגרים יקרים,

שלומכם ישׁגה.

אני נרגש לכתוב לכם את הדברים הבאים, וחושב שהגיעה העת לכך.

ישיבת המאירי שאני עומד בראשה מיום הקמתה, כבר כ"ח שנים, קיבלה על עצמה בראשית דרכה להעמיד תלמידים שהם אנשי תורה ויראת שמיים, המשלבים לימודי קודש לצד לימודים אקדמיים. ב"ה, אנו זוכים בעשורים האחרונים לראות בוגרים תלמידי חכמים ואנשי אקדמיה, מחנכים ואנשי מעש, שמקדשים שם שמיים בעשייה שלהם מתוך אהבת תורה ויראת שמיים.

מפליא ומרגש ש-87% מהבוגרים עוסקים בחינוך על תחומיו השונים – הוראה, ניהול ופיקוח – בארץ ובשליחות לחו"ל. יש מבוגרינו שהם רבנים, דיינים, פסיכולוגים, עורכי דין ורופאים, כשאת כל העשייה הברוכה הזו מובילה התורה.

ישיבתנו מתאפיינת במשפחתיות וביחסים חמים בין הצוות והתלמידים ובין התלמידים ובין עצמם, ועל כך תפארתנו. האווירה המשפחתית יצרה מצב שכל תלמיד היה לנו כבן, והובלנו אותו לכיוון שמתאים לו מבחינה תורנית ומדעית. וב"ה, גם ידענו לכוון אותו הלאה להמשך הלימודים או העשייה שמתאימים לו.

בחודש הנוכחי הגעתי לגיל פרישה, וראיתי לנכון, לטובת המשך דרכה והצלחתה של הישיבה, לפנות את מקומי כראש הישיבה, לטובת כוחות צעירים, שבע"ה יוסיפו ויחליפו כ"ח וקומה על מה שנבנה בישיבה בכ"ח שנותיה עד עתה.

כמובן שהעובדה שחליתי ב-4 השנים האחרונות, והייתי מנוע מלתפקד באופן מלא כראש ישיבה, מצטרפת להחלטתי לפרוש. אני עדיין מצוי בטיפול החלמה, ולכן לא יכול למלא את כל תפקידי ראש הישיבה.

מפני ששייבת המאירי היא פרויקט חי, הפרישה מראשות הישיבה אינה קלה עבורי. אולם ניסיתי לצעוד בעקבות הגמרא המפורסמת במסכת בבא קמא (מא, ע"ב), המלמדת על הקושי לפרוש ועל חשיבות הפרישה:

שמעון העמסוני, ואמרי לה נחמיה העמסוני, היה דורש כל אתין שבתורה, כיון שהגיע ל"את ה' אלוקיך תירא" (דברים י, כ) פירש; אמרו לו תלמידיו: רבי, כל אתין שדרשת מה תהא עליהן? אמר להם: כשם שקבלתי שכר על הדרישה, כך קבלתי שכר על הפרישה; עד שבא ר' עקיבא ולימד: "את ה' אלוקיך תירא" – לרבות תלמידי חכמים.

שמעון (או נחמיה) לקח על עצמו פרויקט פרשני שבו הוא דרש את כל ה"את" שבתורה. והנה, כשהוא כבר קרוב לסיומו של הפרויקט, בעיצומו של ספר דברים, הוא מגיע למסקנה שעליו לפרוש. תלמידיו ראו בפרישת רבם צעד קשה שעתיד למוטט את הפרויקט כולו. הוא, לעומתם, סבר שיש שכר על הפרישה כמו על הדרישה, ופרש. ואכן, אחריו בא רבי עקיבא ודרש את הפסוק הקשה באופן מחודש – והתברר שהפרויקט של שמעון העמסוני חי וקיים.

אני מרגיש שהגמרא הזו מציעה בפנינו את האופן שבו יש להתמודד עם פרישה. אכן, ההחלטה לסיים תפקיד במפעל תורני היא קשה, ויש הרואים בה משבר וסכנה לקיומו של המפעל כולו, בפרט התלמידים, שמזהים בין המפעל ובין מי שעמד בראשו. אך שמעון העמסוני מלמד אותנו על חשיבות השחרור מאחיזה. הפרישה, על אף היותה צעד קשה וכואב לנפשות הנוטלות חלק במפעל, טומנת בחובה הזדמנות להתחדש והיא מאפשרת בנייה של קומה נוספת. ואכן, רבי עקיבא מצא דרשה ל"את ה' אלוקיך תירא", דרשה ששמעון העמסוני לא דרש. באופן סמלי, דווקא דרשה זו הביאה להרמת והגדלת התורה וקרנה – "לרבות תלמידי חכמים".

לאחר התייעצות עם הרב יגאל קוטאי הי"ו, אשר משמש לצידי בשבע השנים האחרונות כראש הישיבה, החלטנו שאת מקומי כראש הישיבה יחליף הרב עדיאל אסייג, שהוא מהר"מים הבכירים בישיבתנו.

אני רואה ברב עדיאל איש חינוך מובהק, ידיו רב לו בידע עצום וביכולת הבעה מבורכת, בש"ס ופוסקים, ובתחומי יהדות מגוונים. לפני כמה שנים סיים הרב עדיאל בהצטיינות את הבחינות לדיונים, ולאחרונה הומלץ שיתמנה לכס הדיינות בבית הדין הרבני. הרב עדיאל הינו ברוך כישרונות, ולא רק שהוא בקי מאוד בספרות התורנית, אלא שהוא גם יודע לחדש ולהציג את דבריו בדרך בהירה וברורה – ויעידו על כך תשובותיו הרבות במגוון נושאים, שאותן כתב בשו"ת במראה הבזק, וכן מאמריו בתחומין. נוסף לגדלותו התורנית, הוא מסביר פנים לכל אחד, נעים הליכות ואהוב על תלמידיו.

אני מרגיש חובה גדולה להודות לידידי הטוב הרב יגאל קוטאי הי"ו, על כך שבכל תקופת מחלתי נטל את עול הישיבה על כתפיו. הרב עדיאל יכהן כראש הישיבה לצד הרב יגאל, כפי שנהגנו הרב יגאל ואני.

אני אומנם מסיים את תפקידי כראש הישיבה, אך אינני עוזב את הישיבה. אשמח כנשיא הישיבה, ובע"ה אמשיך לתת שיעורים לתלמידים כמידת יכולתי.

תלמידי הישיבה ובוגריה, היה לי עונג גדול ללמד אתכם וללמוד אִתְּכֶם, בבחינת "ומתלמידי יותר מכולם". ברכותי החמות שכל אחד מכם ימשיך לעלות במעלות התורה והיראה ושיזכה לקדש שם שמיים במעשיו.

בהזדמנות זו אני מבקש להודות לכם על התפילות הרבות לרפואתי. אני רואה בחוש כיצד התפילות מועילות ומבקש מכם להמשיך ולהעיתר בעדי.

אוהבכם,

שמואל זעפרני